

Peter James

Tot in de dood

De Fontein

I

Donderdag 11 december

Logan reed snel naar huis door de stromende regen. Deze klottedag, die al slecht was begonnen, was alsmear erger en erger geworden, maar hij was gelukkig bijna om. Ze verheugde zich op een groot glas gekoelde witte wijn en een stiekeme sigaret op het balkon voordat Jamie thuiskwam. Om halfzes klonk de bekende jingle van Radio Sussex en kondigde de presentatrice aan dat het tijd was voor de hoogtepunten van het nieuws. Logan luisterde met een half oor, zich er niet van bewust dat zij morgenavond het hoofdonderwerp op het plaatselijke nieuws zou zijn en dat de politie van Sussex een van de grootste klopjachten ooit voor haar op touw zou zetten.

De ellende was die ochtend al zodra ze uit bed kwam begonnen. Ze had zich verslapen, had barstende koppijn na een vermoeiend diner de avond ervoor, en was gestruikeld over een laars die de onhandige, slordige Jamie op de grond had laten slingeren. Bij een voorwaartse duikeling had ze haar grote teen opengehaald aan de rand van de badkamerdeur. Ze had er eigenlijk mee naar het ziekenhuis moeten gaan, maar ze kon zich de onvermijdelijke wachttijd bij de eerste hulp niet veroorloven, dus had ze haar teen zelf verbonden en er maar het beste van gehoopt.

Op weg naar haar werk was ze geflitst door dezelfde camera die ze al een paar jaar elke werkdag met een behoedzame vijftig kilometer per uur passeerde. Vandaag, in haar haast om op tijd te komen voor haar eerste afspraak, was ze totaal vergeten dat het ding er stond en er met een gangetje van minstens zeventig langs gereden.

Het dieptepunt was dat een van haar partners bij de kliniek voor chiropractie – de vrouw die voor het grootste deel van hun omzet zorgde – had aangekondigd dat ze een drieling verwachtte en dat ze van plan was na de bevalling fulltime moeder te worden. Zonder haar bijdrage aan de inkomsten stond de toekomst van hun kliniek mogelijk op het spel.

Maar dat werd allemaal overschaduwd door Logans zorgen om Jamie. Hij weigerde koppig te accepteren dat er iets mis was. Maar dat was wel zo; er was heel veel mis. Zijn slordigheid, die ze in het begin grappig had gevon-

den, was haar ontzettend gaan irriteren, vooral toen hij botweg had gezegd dat het de taak van de vrouw was om het huis netjes te houden.

En dus had ze opgeruimd. Ze had alle kleren die hij op de grond had laten slingeren, de bierblikjes en gebruikte bierglazen – van toen hij en een stel vrienden voetbal hadden zitten kijken – bij elkaar gegraaid en ze in de hal van hun flat in de afvalkoker gedumpt.

Ze grijsde tevreden bij de herinnering, gaf richting aan naar rechts en stopte voor de ingang naar de parkeergarage onder hun appartementengebouw in Brighton. Ze drukte op de knop voor de elektrische poorten.

Toen ze de helling af reed schrok ze van een gedaante die in het donker stond en stampte hard op de rem.

Donderdag 11 december

Binnen een paar seconden na het opnemen van het telefoontje van zijn verloofde voelde Jamie Ball aan dat er iets niet in orde was.

Hij was in zijn gebutste oude VW Golf over de M23 op weg naar Brighton. De verbinding was slecht, en door het drukke spitsverkeer en de stortregen was ze moeilijk te verstaan. Maar zelfs ondanks de ruis op de lijn hoorde hij het onbehagen in haar stem.

‘Is alles goed, lieverd?’ vroeg hij.

‘Nee,’ antwoordde ze. ‘Nee, het is niet goed.’

‘Wat is er dan?’

‘Er is een man in de parkeergarage. Ik zag hem net. Hij probeerde zich te verstoppen toen ik naar binnen reed.’

Ze waren geen van beiden gelukkig met de parkeergarage onder hun woning. Hun kleine flat op de negende verdieping, dicht bij het Royal Sussex County Hospital in de wijk Kemp Town, had een schitterend uitzicht over de daken en daarachter het Engelse Kanaal, maar de parkeergarage was een griezelige plek.

Hij was slecht verlicht, met veel stukken waar het pikkedonker was, en er was slechts minimale beveiliging. Er stonden een paar auto’s met stoflakens eroverheen, die kennelijk nooit werden verplaatst. Soms wanneer Jamie er naar binnen reed had hij het gevoel dat hij een mausoleum binnenging. Als Logan’s avonds laat alleen thuiskwam parkeerde ze nog liever op straat, met het risico op een boete de volgende ochtend, dan dat ze dat donkere hol in reed.

Jamie had Logan verschillende keren gewaarschuwd dat ze moest controleren of de elektrische hekken achter haar weer dicht waren voordat ze de helling af reed. Nu leek het scenario dat hij altijd had gevreesd zich te ontvouwen.

‘Oké, lieverd,’ zei hij. ‘Luister. Doe je portieren op slot, draai om en rij meteen weer naar buiten.’

Ze reageerde niet.

‘Logan, hoor je me?’

Hij hoorde haar gillen.

Een ijzingwekkende gil.

En toen stilte.

3

Donderdag 11 december

Felix vindt het prima dat ik mensen vermoord. Hij snapt het, begrijpt mijn motivatie. Ik heb zo'n vermoeden dat hij het zelf ook wel zou willen als hij de moed ervoor had. Harrison is moreel gezien niet helemaal overtuigd. Marcus is ronduit tegen. Hij vindt me een slecht mens. Maar hé, het is goed om omringd te zijn door intelligente vrienden die een eigen mening hebben en niet schromen om die te uiten.

Persoonlijk heb ik altijd respect gehad voor mensen die zeggen wat ze denken.

Ze zeggen dat een echte vriend iemand is die alles over je weet en je toch mag, maar ik heb mijn twijfels bij dat onvoorwaardelijke aspect van vriendschap. Je hebt vrienden nodig om een lijstje van voors en tegens over jezelf bij te houden, om je te helpen je perspectief te bewaren, als moreel kompas. Maar ik moet zeggen, Marcus heeft het mis. Ik ben geen slecht mens, ik ben een slachtoffer. We zijn in het leven allemaal slachtoffers. We zijn allemaal gevangen van ons verleden, in wat voor vorm dan ook. Ons verleden definieert ons op manieren die niet altijd meteen duidelijk zijn. Dat komt pas later, af en toe, wanneer je iets leest wat je ineens raakt, of wanneer je therapeut je op een verband wijst dat je zelf nooit had gelegd. Dan valt het muntje ineens. Dan is het plotseling allemaal logisch. En dan kun je alles rechtvaardigen.

Ik ben net begonnen met mijn volgende project. Ze is een jongedame, halverwege de twintig, slank, knap, met lang bruin haar, zoals al mijn projecten er bij voorkeur uitzien. Ik volg haar al drie maanden, meestal van een afstandje, maar ook via haar Facebook-pagina en haar tweets. Ik maak graag een grondige studie van mijn projecten, om de beste manier te bepalen om ze te grijpen en te overdenken wat ik met ze ga doen. Eigenlijk krijg ik de grootste kick van de verwachting. Het is net zoiets als wanneer ik op internet het menu bekijk van een geweldig restaurant waar ik van plan ben te gaan eten. Mijn prachtige dossiers.

Logan is me nogal een meid. Ze is fit, in alle opzichten. Ze loopt marathons en had trouwplannen, al gaan die nu niet meer door; maar dat heeft niks met mij te maken. Het helpt me allemaal te navigeren aan de hand van mijn morele kompas. Ze kan mannen niet zo behandelen als ze tot nu toe heeft gedaan.

Ze moet gestraft worden.

Donderdag 11 december

In de zomer was het bij Hove Lagoon, een park en kinderspeeltuin met twee grote vaarvijvers, een skatepark en een pierenbadje achter een promenade met vrolijk beschilderde strandhuisjes, vol met mensen. Onder het waakzame oog van moeders, grootouders, au pairs of nanny's speelden kinderen op de draaimolens, glijbanen en schommels of in het zwembadje. Ze zeilden met speelgoedbootjes op een van de twee rechthoekige vijvers waar Hove Lagoon zijn naam aan dankt en die ook werden gebruikt door beginnende zeilers, windsurfers en wakeboarders.

Mensen propten zich vol met ijsjes of snacks van het Big Beach Café, waar van de functioneel witgeschilderde muren, de blauwe kozijnen en het steile puntdak in tegenspraak waren met de übercoole cocktailbar en restaurant-inrichting; de inspiratie van de nieuwste eigenaar, big beat-muzikant Norman Cook, alias Fatboy Slim.

Maar op deze sombere donderdagmiddag in december, in de stromende koude regen en met de gure wind, was het er stil en droefgeestig. Een oude dame in een doorzichtige regenjas liet een onwillig hondje zo groot als een flinke rat met een tuigje uit.

Een groep werklui met fluorescerende hesjes, helmen en gehoorbescherming, overwerkend onder schijnwerpers, boorde het pad voor het café open. De voorman stond apart van de groep en voerde ineengedoken tegen de regen metingen in op een tablet in een waterdicht hoesje. Verderop, bij een lawaaiige gele mobiele generator, stonden een paar auto's en een busje.

Toen de boor van een van de mannen door een volgende laag asfalt ging en hij die uit de weg tilde, schreeuwde hij plotseling met een buitenlands accent: 'O god! Kijk!' Hij draaide zich ongerust naar de voorman om. 'Wesley! Kijk!'

De andere arbeiders hoorden zijn kreet boven het lawaai van hun machines uit en legden ook hun werk neer. De voorman stapte naar voren, tuurde in het gat en zag iets wat er op het eerste gezicht uitzag als een skelethand.

'Is dat een dier?' vroeg de arbeider.

'Weet ik niet,' zei de voorman twijfelend. Hij kon ook niet zien hoe oud het was; misschien lag dit hier al tientallen jaren. Hij kon geen dier bedenken dat

zo'n poot of klauw had, behalve misschien een aap. Maar het zag er menselijk uit, dacht hij. Hij droeg de drie mannen op om het gedeelte rondom de hand verder uit te boren en op te passen dat ze niet dieper gingen dan nodig was.

Nog meer brokken zwart asfalt werden uit de weg getild. Er verscheen een skeletarm die met zwarte pezen aan de hand vastzat. Daarna volgde een deel van een ribbenkast en een onmiskenbaar menselijke schedel.

'Oké!' riep de voorman nerveus. 'Stoppen allemaal. Ga naar huis. We gaan morgenochtend verder, als het mag. Ik zie jullie om acht uur weer.'

Terwijl de voorman zich afvroeg of hij de mannen niet eerder had moeten laten stoppen liep hij naar het busje, opende de achterdeuren, haalde er een stuk zeildoek uit en nam het mee. Hij legde het over de blootliggende delen van het skelet en verzwaarde het met brokken puin. Toen hij daarmee klaar was pakte hij zijn telefoon en belde zijn baas voor instructies. Die waren luid en duidelijk.

De voorman hing op en belde zoals hem was opgedragen het alarmnummer. Toen de centralist opnam vroeg hij om de politie.

5

Donderdag 11 december

Trillend van angst zette Jamie Ball zijn Golf langs de kant van de snelweg en belde Logans nummer nog een keer.

De telefoon ging zes keer over, en toen hoorde hij haar voicemail.

‘Hallo, met Logan Somerville. Ik kan nu niet aan de telefoon –’

Hij hing op en belde onmiddellijk opnieuw. *Neem op, lieve Logan, neem op, neem alsjeblieft op, neem alsjeblieft op!* Weer ging de telefoon zes keer over en begon haar voicemailboodschap. Een vrachtwagen reed vlak langs, waardoor zijn kleine auto trilde en werd besproeid met water. Hij sloot zijn ogen en dacht na, bijna in tranen. Hij kon de conciërge bellen, Mark. Of de buurman, die een sleutel van hun flat had.

Maar hij had Logan horen gillen.

Er was iets gebeurd.

Zijn auto schudde toen een volgende kolos veel te dicht langsreed.

Jamie hing op en belde het alarmnummer.

Donderdag 11 december

Een of andere stommeling had een uurtje geleden de goden verzocht. Net als in de theaterwereld, waar een groot bijgeloof bestond over het uitspreken van de naam van het toneelstuk *Macbeth* – treurspelacteurs noemden het altijd alleen maar ‘het Schotse toneelstuk’ – zei men bij de politie dat het ongeluk bracht om te zeggen dat een dag ‘rustig’ was. Binnen een paar minuten nadat de mollige, in uniform gehesen brigadier de meldcentrale op het hoofdbureau van de politie van Sussex binnenwalste om even met zijn vrouw te praten, een van de centralisten, en dat woord liet vallen, was het allemaal losgegaan, en het leek wel alsof dat voor de hele gemeente gold. Meteen kwamen er meldingen binnen van drie ernstige verkeersongelukken, een gewapende overval in Brighton, een man die dreigde van de beruchte zelfmoordplek op Beachy Head te springen, en de vermissing van een jochie van vier in Crawley.

De meldcentrale, die was ondergebracht in een grote kantoortuin op de eerste verdieping van een modern blok op de uitgestrekte campus van het hoofdbureau, handelde alle noodoproepen vanuit de gemeente naar de politie van Sussex af, en daar was ook de monitoringruimte voor camerabeelden. De leidinggevende was Ops-1; de titel van de dienstdoende controller. Tot zijn taken behoorde ook het geven van toestemming voor het gebruik van vuurwapens bij spontane incidenten en het begeleiden van voertuigachtervolgingen in de gemeente.

Deze middag en avond was de controller van Commandopost 1 Andy Kille, een lange, stevig gebouwde voormalig Brits kampioen parachutespringen. Hij was begin vijftig, met een knap gezicht dat na bijna dertig jaar bij de politie nogal cynische trekken had, en met dunner wordend, kortgeknipt grijzend haar.

Hij droeg een donkere broek, een zwart overhemd met korte mouwen en de tekst POLICE in witte letters op de mouwen geborduurd, inspecteursstroken op zijn epauletten en een ID-kaart aan een blauw koord om zijn nek. Momenteel had hij een behoorlijke buik, omdat hij was gestopt met roken en dat compenseerde door te veel te eten.

Kille zat aan zijn bureau in een kantoornis achter in de ruimte, omringd door computerschermen en monitoren. Op een ervan was een kaart van de gemeente te zien, een andere monitor hield hem doorlopend op de hoogte van alle actuele incidenten en een derde monitor, met touchscreen, functioneerde als zijn ogen en oren voor de afdeling die hij runde.

Monitoren tegen de achterste muur lieten prestatiestatistieken zien, terwijl een scherm boven zijn bureau beelden vertoonde van vier van de vijfhonderd bewakingscamera's in de gemeente. Daarnaast hingen monitoren met het laatste nieuws. Met behulp van verschillende toetsenborden en een joystick kon Kille binnen enkele seconden elke camera afzonderlijk draaien en ermee inzoomen. Er werkten dertig mensen op deze afdeling. De meesten waren burgers, herkenbaar aan de witte letters POLICE SUPPORT op hun mouwen en hun koningsblauwe poloshirts in plaats van de zwarte van de politie. Verschillenden van hen waren vroeger politieagent geweest. In drukke tijden werkten er soms bijna honderd mensen op deze afdeling.

Aan een rij bureaus onder de cameraschermen zaten de controllers; allemaal droegen ze een headset. Deze mensen voerden overleg met de politieagenten die in voertuigen of te voet op pad waren. De meeste controllers hadden indien nodig de beschikking over een monitor voor de camera's in hun eigen gebied. Naast hen zaten de centralisten voor de noodoproepen.

Noodoproepen – naar telefoonnummer 999 – werden gemeld met een lage claxon. In het zeldzame geval dat alle centralisten in gesprek waren nam ander getraind personeel in de ruimte de telefoon op.

Amy Wood, een rustige, moederlijke vrouw met donker haar, had twintig jaar ervaring in het afhandelen van noodoproepen en was daarmee een van de veteranen. Ze hield van haar baan, omdat je nooit wist wat er over tien seconden zou gebeuren. En als ze één ding had geleerd, dan was het dit: elke keer als je dacht dat je alles al had gezien, stond je toch weer een verrassing te wachten. Ze hield eigenlijk niet van rustige dagen en was stiekem blij wanneer er van alles gebeurde. Zoals het afgelopen uur! Ze had telefoontjes beantwoord van getuigen van twee verschillende verkeersongelukken, een man die vertelde dat zijn vriendin was gebeten door de hond van de bureu, iemand in Bognor Regis die op gewelddadige wijze van zijn fiets was beroofd, en iemand van wie ze vermoedde dat hij aan de drugs was die klaagde dat een buurman aan de overkant maar foto's van hem bleef maken.

Haar grootste last, en die van haar collega's, was de constante stroom van valse meldingen en het nog grotere aantal telefoontjes van verwarde mensen, zoals een dementerende oude dame die vijftien keer per dag belde. Het was een feit dat twintig procent van alle telefoontjes naar het alarmnummer van de politie werd gepleegd door mensen met geestelijke problemen.

Ze had er nu ook een aan de lijn. Een huilende jongeman.

‘Ik ga zelfmoord plegen.’

Zijn hysterische stem was amper verstaanbaar door het gebrul van de wind.

‘Kun je me vertellen waar je bent?’ Hij belde met een mobiele telefoon en de locatie van de telefoonmast die zijn signaal doorgaf werd weergegeven op haar scherm. Hij was in Hastings, maar dan nog kon hij in tien verschillende straten zijn.

‘Ik denk niet dat je me kunt helpen,’ zei hij. ‘Ik heb problemen in mijn hoofd.’

‘Waar ben je?’ vroeg ze kalm en vriendelijk.

‘Rigger Road.’ Hij begon te snotteren. ‘Niemand begrijpt me.’

Terwijl Amy met hem praatte, voerde ze een incidentlog en instructies voor een coördinator in. ‘Mag ik weten hoe je heet?’

Het bleef een hele poos stil. Ze hoorde iets wat klonk als Dan. ‘Heet je Dan?’

‘Nee, Ben.’

Zijn toon verontrustte haar. Ze voltooide haar instructies met de code niveau 1, wat betekende dat er onmiddellijk moest worden gereageerd en dat er binnen maximaal een kwartier iemand ter plaatse moest zijn.

‘Wat is er gebeurd dat je je zo voelt, Ben?’

‘Ik heb gewoon nooit ergens bij gehoord. Ik kan niet tegen mijn moeder zeggen wat er is. Ik kom uit Senegal, ben hier gekomen toen ik tien was. Ik heb er gewoon nooit bij gehoord. Mensen behandelen me anders. Maar ik heb een mes, en nu ga ik mijn keel doorsnijden.’

‘Blijf alsjeblieft aan de telefoon, Ben, er is iemand naar je onderweg. Ik blijf aan de lijn tot die bij je is.’

Er verscheen een reactie op haar scherm met het kenmerk van een surveillancewagen die aan de melding was toegewezen. Op de kaart zag ze het roze symbool van de politiewagen, nog geen kilometer van Rigger Road vandaan. Plotseling sprong de auto twee straten dichterbij.

‘Waarom behandelen mensen me anders?’ Hij begon hysterisch te huilen. ‘Help me alsjeblieft.’

‘Er zijn agenten vlak bij je, Ben. Ik zal aan de lijn blijven tot ze bij je zijn.’ Ze zag het roze symbooltje Rigger Road in rijden. ‘Zie je al een politiewagen? Zie je een politiewagen, Ben?’

‘Jrrrr.’

‘Wil je er even naar zwaaien?’

Amy hoorde stemmen. Toen verscheen er tot haar opluchting een melding op het scherm: *Agenten ter plaatse*.

Nu haar werk gedaan was, verbrak ze de verbinding. Het was altijd lastig

te bepalen of zelfmoorddreigementen echt waren of slechts een hulpkreet, maar niemand hier zou ooit risico's nemen met een telefoontje zoals dit.

Een week geleden had ze een telefoontje aangenomen van een man die zei dat hij een touw om zijn nek had en door zijn zolderluik ging springen. Op het moment dat de politie zijn huis binnenging hoorde Amy hem gorgelen en vervolgens hadden de agenten naar elkaar geroepen om een mes.

Amy keek op haar horloge. Kwart voor zes. Ze was nog niet eens halverwege haar dienst van twaalf uur, maar het werd tijd om een beker thee te halen. Dan kon ze meteen navragen hoeveel anderen zin hadden om vanavond curry te laten bezorgen van een vrij goed Indiaas restaurant in de buurt, dat snel hun nieuwe kantine begon te worden. Maar voordat ze haar headset kon afdoen en kon opstaan ging de telefoon weer.

'Alarmcentrale politie Sussex, hoe kan ik u helpen?' Amy keek meteen naar het telefoonnummer en de geschatte locatie die op haar scherm verschenen. De beller bevond zich in Crawley, dicht bij het vliegveld Gatwick. Aan het verkeersgeluid dacht ze te horen dat de beller op de snelweg stond. Een ongevalmelding, nam ze aan; de meeste telefoontjes van de snelweg waren meldingen over botsingen of losliggend puin op de rijbaan.

Zoals zo vaak gebeurde had de jongeman in het begin moeite om uit zijn woorden te komen. Dankzij haar lange ervaring wist Amy dat het voor de meeste mensen best zenuwslopend was om het alarmnummer te bellen, nog los van het effect dat het noodgeval waarvoor ze belden op hen had. De helft van de bellers bevond zich in een soort 'rode mist' van zenuwen en verwarring.

Ze hoorde de stem van de man amper door het verkeerslawaaï.

'Ik heb haar net gebeld, snapt u... Luister... Waar het om gaat... Ik maak me echt zorgen om mijn verloofde,' stamelde hij uiteindelijk.

'Mag ik uw telefoonnummer?' vroeg ze, ook al kon ze zijn nummer al zien.

Hij ratelde het af. 'Ik denk dat mijn verloofde in de problemen zit. Ik had haar net aan de telefoon toen ze de parkeergarage onder onze flat in reed. Ze zei dat er een man rondhing, ze was bang voor hem, en toen hoorde ik haar gillen en werd de verbinding verbroken.'

'Hebt u al geprobeerd haar terug te bellen, meneer?'

'Ja, ja, dat heb ik geprobeerd. Stuur er alstublieft iemand naartoe, want ik maak me grote zorgen.'

Amy's ervaring en haar intuïtie vertelden haar dat dit echt was, en mogelijk ernstig. 'Mag ik uw naam, alstublieft?'

'Jamie. Jamie Ball.'

Ondanks het achtergrondlawaaï sprak hij nu duidelijker. Amy typte mee terwijl ze met hem praatte. 'Mag ik het adres, de naam van uw verloofde en een kort signalement?'

Hij gaf haar die, en toen voegde hij eraan toe: ‘Alstublieft, alstublieft, kunt u snel iemand sturen? Er is iets niet goed.’

Ze bekeek de kaart op haar scherm, zoekend naar het roze symbool, en toen zag ze het. ‘Er worden nu agenten naartoe gestuurd, meneer.’

‘Dank u. Heel hartelijk bedankt.’

Ze hoorde dat zijn stem oversloeg. ‘Blijft u alstublieft nog even aan de lijn, meneer. Meneer. Meneer Ball? Jamie? Ik heet Amy.’

‘Het spijt me.’ Hij klonk nu iets beheerster.

‘Mag ik het mobiele en vaste nummer van uw verloofde en het kenteken van haar auto?’

Ball gaf haar die details, maar wist niet meer het hele kenteken. ‘Het begint met GUro,’ zei hij. ‘Vraag alstublieft of ze opschieten.’

‘Hebt u enig idee wie die persoon in de parkeergarage zou kunnen zijn? Hadden u of uw verloofde al eerder verdachte personen in de garage gezien?’

‘Nee. Nee. Maar het is er donker en er is geen bewaker. Er zijn een paar maanden geleden een paar auto’s vernield. Ik ben op weg naar huis, maar ik ben nog zeker een halfuur onderweg.’

‘Er zijn binnen een paar minuten agenten ter plaatse, meneer.’

‘Kijk alstublieft of alles goed met haar is. Alstublieft. Ik hou van haar. Kijk alstublieft of alles goed gaat. Alstublieft.’

‘Ik geef de agenten uw mobiele nummer, meneer. Zij nemen contact met u op.’

‘Ik hoorde haar gillen,’ zei hij. ‘O god, ik hoorde haar gillen. Het was vreselijk. Ze moeten haar helpen.’

Amy voerde de details in en stuurde ze naar Andy Kille.

Hij waarschuwde meteen de nummer één, afdelingscommandant Nev Kemp, en de manager Gevaarlijke Incidenten, voormalig bekend als de nummer twee, adjudant Jason Tingley, dat ze met een potentiële ontvoering te maken hadden.

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs

Ik volg jou

Eerste druk, oktober 2016

Tweede druk, juli 2022

Oorspronkelijke titel *You Are Dead*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2015 Peter James / Really Scary Books

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016, 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, op basis van origineel ontwerp door

Macmillan Publishers / Neil Lang

Omslagillustratie © Richard Aldred/Millennium Images, UK

Opmaak binnenwerk Zetspiegel, Best

ISBN 978 90 261 6371 5

ISBN e-book 978 90 261 6369 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.